

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך

חתם סופר שו"ת יו"ד סימן רל"ג ובדרשות ח"ב ע' ש"צ - אמנם ידעתי כי שמעתי שעכשיו אכשיר דרי ומרחק יבואו ידרושו את ה' בעה"ק צפת ביום ל"ג בעומר בהלולא דרשב"י ז"ל ואם כי כל כוונתם לש"ש שכרם רב בלי ספק ע"ד ודיגולו ודליקו נרות עלי אהבה כמ"ש תוס' ר"פ אין מעמידין אבל מטעם זה בעצמו הייתי אני מן הפרושים כבן דרותאי שלא אצטרך להיות יושב שם ומשנה מנהגם בפניהם ושלא ארצה להתחבר עמהם בזה... ובסידור מהר"י עבץ כ' ע"פ נסתר דהוה כב"ד שכלו חייב והוה זכאי דהיינו הוד שבהוד יע"ש. מ"מ לעשותו יום שמחה והדלקה ובמקום ידוע דוקא שיהי' תל תלפיות שהכל נפנים לשם לא ידעת אם רשאים לעשות כן?

שו"ת שואל ומשיב חמישאה סי' לט - "איך נעשה יו"ט במות רבינו הגדול רשב"י זיע"א ואם הזהר קראו הילולא דרשב"י היינו לו ששמחה הוא לו שהלך למנוחות אך אותנו עזב לאנחות. ומה שנהגים שם לשרוף בגדים עוברים על כל תשחית ויש בו משום דרכי האמורי ואני ערב להם שאם היו לוקחים אותו ממון והיו מפרנסים עניי ארץ ישראל בזה, שיותר היה ניחא לרשב"י והנאה לו והנאה לעולם. ופשיטא שבימי האר"י ושאר קדושים לא היו עושים רק לימוד על קברו תחנונים ותפלות".

הגר"ש העליר קונטרס כבוד מלכים - "ומעיד אני באמת כי בילדותי שמעתי פה מרבני קשישאי רבני הספרדים אשר אבותם ראו וספרו להם, כי הרב הקדוש רבי חיים בן עטר זיע"א היה פעם אחת בהילולא פה עיה"ק צפת ת"ו וכשעלה למירון... ובעת ההילולא היה שמח שמחה גדולה, ושרף כמה בגדים יקרים לכבוד הרשב"י זיע"א, וגם הזקנים הספרדים פה ידעו ושמעו זה" ויעין עוד בשדי חמד (ח"ד אסיפת דינים מערכת ארץ ישראל אות ו') שהביא מחכמי ארץ ישראל להתיר מנהג זה. וכן כתב בשו"ת תורה לשמה להבן איש חי (סי' ת"ה) להתיר: "תדע כי מנהג ישראל שהולכים בליל ל"ג בעומר למירון ושם מדליקים חתיכות בגדים חשובים לכבוד הרשב"י, ואין לפקפק על זה מאחר שהם מתכוונים לשם מצוה אין כאן חשש כל תשחית ומנהג ישראל תורה הוא. ועוד תדע שהרי נוהגים להדליק כמה נרות בבית הכנסת ביום ואע"פ שאין המקום מאיר באורם כו' ועכ"ז אין בזה חשש משום כל תשחית מפני שהם מדליקים לכבוד בית הכנסת או לכבוד הצדיקים זיע"א ועושים לשם מצוה להכי שרי וה"ה הכא. ודע, כי מעיקרא אין כאן איסור כל תשחית מן התורה אלא הוא מדרבנן, דהכי איתא ברמב"ם ז"ל הל' מלכים (פ"ו) דאיסור לאו כל תשחית אינו אלא בהשחתת אילנות ולא במשבר כלים וקורע בגדים ע"ש, והיה זה שלום".

מהרח"ו בשער הכוונות דרוש י"ב - האר"י החי בעצמו שמח ועשה משתה ושמחה בציון הרשב"י ביום ל"ג בעומר. וגדולה מזו כתב שם דאחד הקדושים אשר בארץ רבי אברהם הלוי נהג לומר נחם בכל יום ויום וכך עשה גם בל"ג בעומר, ובא רשב"י אל האריה"ק בהקיץ והתרעם על רבי אברהם הנ"ל למה אמר נחם ביום שמחתי העבודה שיראה בנחמה, ולאחר ל" יום מת בנו וקיבל תנחומים, הרי שרצונו של רשב"י שיהיה זה יום שמחה.

משנת חסידים (מסכת אייר סיון משנה ב' ז') - "מצוה לשמוח שמחת הרשב"י, ואם דר בארץ ישראל ילך לשמוח על קברו ושם ישמח שמחה גדולה".

החיד"א מראית העין אות תצ"ג - ביום זה סמך רבי עקיבא את חמשת תלמידיו רבותינו שבדרום והרשב"י ביניהם.

המאירי יבמות ס"ב ע"ב - קבלה ביד הגאונים דביום זה פסקה המגיפה ופסקו מלמות.

כף החיים סימן תצ"ד ס"ק כ"ו - אלו ואלו דברי אלוקים חיים.

הגר"י עמדין סידור "בית יעקב" עמוד רע"ג סדר חודש אייר אות כ"ז - "עכשיו המנהג פשוט שעושין יום זה יו"ט, ונראה לי מפני שכולו דין כמו בי"ד שראו כולו לחובה (סנהדרין י"ז ע"א) וק"ל".

הגר"א סבע צרור המור פר' אמור - וכן הוא לפי האמת כי ל"ג בעומר הוא תוקף הדין. וסימניך "עד הג"ל הזה ועדה המצבה". וכן אתה מושל בגאות הים בשוא גליו אתה תשברם. כי העומר הוא ים סוער וכמצולה. והשם בכח הרחמים מושל בגאות הים. וכשמתנשא הגל הוא משברו ומשקטו. וזהו בשוא גליו אתה תשברם. וזהו גליו שהוא ל"ג בעומר שהוא כח הדין. ונראה על פי מה שגילה מהרח"ו (בשער הכוונות שם) בסגולת יום הנשגב ל"ג בעומר, דהנה ידוע דשם אלקים הוא תוקף מדת הדין, אמנם שם זה מתהפך לרחמים בשם **אכדט"ם**, כאשר שלוש האותיות הפנימיות מתחלפות מלהי לכדט, האותיות הקודמות להן, ונראה דרמז יש בדבר דהקב"ה הקדים מדת הרחמים למדת הדין (בב"ר א') ולכן שלש האותיות מקדימות הל' לכ', הה' לד', והי' לט'. והטעם שהמתקת הדין והפיכתו לרחמים הוא ע"י חילוף האותיות הפנימיות בא לרמז דבפנימיות עמקותה גם מדת הדין רחמים היא בשורשה, ומשו"כ האותיות הפנימיות הם שהופכים דין לרחמים, ודו"ק בכ"ז. ושלוש האותיות האלו כדט שעל ידם מדת הדין נהפכת לרחמים, הם בגמטריה ל"ג, וביום הנשגב הזה בל"ג בעומר נהפכה מדת הדין לרחמים ופסקה המגפה. וכנגד חמש האותיות של שם אכדט"ם, סמך ר' עקיבא את חמשת תלמידיו הגדולים ומרנא הרשב"י ביניהם. וזה הרמז עד הגל הזה ע"ד בגמטריה אכדט"ם, וג"ל בגימטריה כד"ט, והיינו גלעד עי"ש ותראה נפלאות מתורת האר"י הק'.

תהילים פרק ס"ז - {א} למנצח בנגינת מזמור שיר: {ב} אלקים יסגנו ויברכנו יאר פניו אפנו סלה: {ג} לדעת בארץ דרךך בכל גוים ישועתך: {ד} יודוך עמים אלקים יודוך עמים כלם: {ה} ישמחו וירננו לאמים כי תשפט עמים מישור ולאמים בארץ תנחם סלה: {ו} יודוך עמים אלקים יודוך עמים כלם: {ז} ארץ נתנה יבולה יברכנו אלקים אלקינו: {ח} יברכנו אלקים וייראו אתו כל אפסי ארץ: (7 פסוקים, 49 תיבות, התיבה הל"ג "אלוקים")

הרב אשר וייס קונטרס שבועי בהר - ורבים ידמו שתורתו של רשב"י אינה אלא תורת הקבלה וספר הזוהר, ואין הדבר כן, ויש מאמרי הלכה מרשב"י בש"ס בכל מקום בסוגיות החמורות בש"ס, וסתם רבי שמעון בש"ס הוא רבי שמעון בן יוחאי (שבועות ב' ע"ב רש"י), וסתם ספרי רבי שמעון אליבא דר"ע (סנהדרין פ"ו ע"א) ויש מהמון העם החושבים שיש משקל יתר בדברי הזוהר יותר מתורת הנגלה של רשב"י כיון שזו תורה שלמד רשב"י עם רבי אלעזר בנו י"ב שנים במערה, ולא ידעתי מנא להו שבמערה למדו רק סתרי תורה ולא תורת הנגלה, והלא בשבת (ל"ג ע"ב) איתא דלפני שהתחבא רשב"י במערה היה הוא מקשה לרבי פנחס בן יאיר קושיא והיה רבי פנחס בן יאיר מתרץ י"ב תירוצים, וכשיצא מן המערה היה רבי פנחס בן יאיר מקשה קושיא והיה רשב"י מתרץ בכ"ד תירוצים. הרי לן שבמערה התעלו בתיובתא ופירוקא, ומי לנו גדול בקבלה מבעל התניא, וכתב באגרת הקודש (פרק כ"ו) "וגם באמת ע"כ עיקר עסקיהם במערה הי' תורת המשניות ת"ר סדרי שהיה ביניהם עד רבינו הקדוש דאילו ספר הזוהר והתיקונים היה יכול לגמור בב' וג' חדשים כי בודאי לא אמר דבר אחד ב' פעמים".

אגרות הראי"ה ב' תרכ"ו - הנני בזה לגלות את דעתי העני' ע"ד השאלה אודות קדושת ספר הזוהר וספרי המקובלים מבאריו ושותי מימיו, שכבר הלכה רווחת בישראל מגאוני הדורות, ראשונים כמלאכים וגדולי וקדושי האחרונים עד דור אחרון, שדברי הזוהר הקדוש הם קודש קדשים, ומקורם מקור מים חיים, של רזי אמונת ישראל הקדושה והטהורה.. יבינו מהם הראויים לזה כל אחד ואחד לפום דרגיה.. ואמתת האמונה שבהם מנאמן לנאמן עד יסוד הלכה למשה מסיני.

לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי.